

pipacs

pipacs verseket írtam
szép piros pipacs verseket
tintafelhőket fújt a szél
vajon a pipacs meddig él

csak hajladoztak a papírmézön
s arany melegbe öltözött a dél
vázába tettem kristályvázába
vajon a pipacs meddig él

csillagpárna a világ felett
hunyorgó kandi gunyoros világ
s beszólt a hold a nyitott ablakon
a piros pipacs nem szobavirág

út

két fa közt tűnik el
vajon hol a vége
elindulnék raj' ha
tudnám hol a vége

van-e út amelynek
eleje van s vége

költő

fel akarta gyújtani a világot
egy költő egyszer
tollat fogott és fehér papírra
hulltak-hullottak nagy égő szavak
csóvás piros nagy szavak a fehér papírra
lángoló piros szavak a fehér papírra
forró láva szavak

gyufával könnyebb lett volna

l ó

a lovam a lovam
vesszéből a lovam
papír a sörénye
az ostora tinta

gebém szegény táltos
menne fel az égre
hegyeket repülne
szegény sánta lovam

h a n g y á k

de miért nevet a nap
de miért haragszik az esőfelhő
de miért kék a zöld messziről
de a hangyák miért nyüzsögnek

a keményre taposott kerti úton
miért nyüzsögnek a hangyák

l e v é l

mondtam neki tavasszal újra
zöld lesz a határ
s új boldog levelekbe
jövőzöld levelekbe öltözik a fa

az más levél lesz
sóhajtotta a sárguló falevél

k a k a s

fának fűnek virágnak
szép fehér éjszakát
szép fagyos éjszakát
szép halálos éjszakát

reggel majd a kakas
hiába kukorékol

t ű z

szomorú sápadt sárga ékemet
a szalmakoszorút
s mindent amit betűből fontam

(a kövér o-t nézd lázadt az i
irigyen

ó ó ó hápogott amaz
és ijedt kerítést kalapált össze
n-ből és m-ből)

a szalmakoszorút
s mindent amit betűből fontam
mert azt hittem hogy az a legszebb ékszer

(olyan csúf volt a hold akkor éjjel
és nem mosolygott és nem mosolygott)

felgyújtottam a szalmakoszorút
akkor éjjel
és mindent amit betűből fontam

gyűlölet

már gyűlölni sem tudok olyan száraz
olyan kiégett
olyan aszályos gyűlölettel

hát akkor miért
ezt kérdeztem az almafa alatt
s amikor a málnát szedtem akkor is
s amikor a napszámos nehéz kezében
dühödten így szólt a fáradt kapa
megöllek estig agyagos föld

az almafa hallgatott
a málnát lassan mind megettem
csak a kapa káromkodott még

és én már gyűlölni sem tudok
olyan boldog tudatos gyűlölettel
este van már késő közömbös
álmos és álomtalan

élet

elkötelezett szép életemet
elkövetkezett csúf életemet
be keserű is keseregni

ki itt a hunyó és ki bújt el
be nagy erdő is a kiserdő
és mennyi út és mennyi ösvény
és kifakultak az útjelző karikák
a szégyenkező fák derekán

én oda most már el nem jutok
s elkövetkezett csúf életemmel
egyre siratom
elkötelezett szép életemet

FEHÉR FERENC VERSEI

KERESŐ

Nap a szemem — víz, víz,
Fű a pillám — víz, víz,
Ág a karom — víz, víz,
Föld a lábom — víz, víz,
Lomb a házam — víz, víz,
Nyár a telkem — víz, víz,
Itt a versem! Tűz, tűz!

GYERTYALÁNG

Laboda libegő tánca
eszterlánc egyszervolt lánca
krajcárnyi mesefa-lomb

csalóka vertarany tálca
álmoknak lidérces mása
arany-tón fekete rönk

léleknek eleven álca
emlékek cincogó nyársa
liliom gyökerű csönd

Csillagok földi kis társa
s mire lehetne fáklya
lehelet-elfújta csonk

EPITÁFIUM

Jó itt magammal a homályban:
Szemem gödrén négy nagy virág van.
Fekszem fenyőfák közt magamban —
Fűszálsuhogás a hatalmam...
Akármint lesz, én már kivárom,
Fülem rajta van a világon.
Nem bánt se jóisten, se ördög,
Csak még vesd rám azt a göröngyöt...

V A S F Ű

Vasfű tenyeremben,
hervadhatatlan fű;
hajad börtönéből
ujjamba bújt hajtű.

Visszakéri hajad,
elveted te magad;
se-vas-se-fű- virág,
világ zárán lakat.

Se-vas-se-fű- virág,
világ gömbjén álom,
csak engem elzáró,
záratlan világom.

Világomnak kulcsát
adnám tenyeredbe:
vasfüves gyöpeden
zárnál te helyette!

P U S Z T A - T E M P L O M

Kúnhalomnyi Pusztá-templom hantmadara,
Sátram kontyán szél meg csóva viadala...
Csontra tekert hullá-drótok ragya-dala,
Felhő-barmok szügye-dere: égi dara...

Híveimnek szekérhada messze zörög,
Minden handzsár, tör meg bicska belém törött...
Lóállkapocs citerál már arcom fölött,
Magam mondok imádságot magam fölött.

P I R A N I E M L É K

Egyszer elaludtál lent az öbölben,
síkos sziklalapon.
Éppen szólni akartam, de csak ültem,
ültem hallgatagon.

Dolgos tenyered öt csöpp boronája
titkot írt a habon.
Mi is volt az a szó? Hab suhanása,
árny az oldaladon...

F É L H O M Á L Y B A N

Valakihez elmehettünk volna
Lent csak a bokrok rácsa zörög
Egy napunkat elteméttük volna
Bent csak emlékek árnya köröz

Valakitől megjöhettünk volna
Mikor a bokrok rácsa zörög
Egy napunkat eltemettük volna
Így csak emlékek árnya köröz

STRAŽILOVÓI ÉNEK

Hegyek hátán a szél
őszünk peregteni;
átjárják értelmem
szemed fényévei.

Békétlen, nagy nyírfák
gondom suhogtatják;
te vagy egyszív társam,
a kétkarú ország.

Holt lelkek a messzi,
térdepelő házak,
s te fázó tarlómon
felejtett kalász vagy —

Tisza fenekéről
idesíró zokszó,
homályos felhőből
hulló hegedűszó...

Legyél csendem hava,
ne a bizonyosság;
szemeddel megverő
szigorított fogság.

Hulljál be hiteddel
e hitetlen őszben;
behavazó csendet —
áldjalak időtlen.

PARTIFECSKÉK

Lobogtam értük —
vakációzó diák;
ők voltak a vállalt
számkivetettség...
Parti rejtekből
rebbenő haramiák,
fecskénép között
az igazi fecskék!

Elnéztem őket
a part alól
fenséges portyáimon:
bolyhokként ültek
(egy-egy lélek)
mennyei padkájukon...

Jutott-e eszükbe
a széltépett eresz,
a sár-vér fészekrakás?
Az elhagyott haza,
templom harangszava,
a sok kis íromba ház...

Parti rejtekükben
itt fogta őket valami,
pedig lehettek volna
isten kövér madarai...